

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

N:o 24

Den 12 juni.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

38 årg.

1921

Ståndaktighet.

Apg. 4: 13—21.

frimodiga människor låta alltid tala om sig. Fienderna hade därför inte så lätt att reda sig med Petrus och Johannes. Dessa stodo där så frimodiga och glada, att man måste förundra sig över dem. Tänk så bra de talade, fastän de voro olärdade män. Så frimodig var ju också Jesus, som judarna för en tid sedan hade kortfäst. Ja visst, de hade ju varit med honom. Det var därför de talade så frimodigt och kunde göra sådana gärningar som att bota en lam man. Denne stod där ju och var ett levande vittne, att Gud var med lärjungarna.

Så måste fienderna rådgöra med varandra, "Vad skola vi göra med dessa män?" fråga de ängsligt varandra. Nog hade de gärna velat förneka det där undret med den lame, men alla människor visste ju om det. "Ja", sade de efter mycket talande, "vi få lov att strängt förbjuda dem att tala i Jesu namn". Det gjorde de också.

Men det är nu Petrus visar sig vara ståndaktig. Han visste, vad som var rätt. Jesus hade givit lärjungarna uppdraget att predika och bota sjuka. Inte tänkte lärjungarna på att svika sin uppståndne Mästare. Därför sade de till fienderna: "Om det är rätt inför Gud, att vi hörsamma eder mer än Gud, där-om mån I själva döma". Och så sade de sina fiender, att de i fortsättningen skulle tala om vad de hade sett och hört.

"Sådana envisa människor!" tänkte nog översteprästerne. "Vad skall man göra med dem?" Så lade de sin panna i veck och rynkade ögonbrynen, och de sågo så bistra ut, när de ännu en gång förbjödo apostlarna och så läto dem gå. Hade människorna inte varit så enfaldiga och prisat Gud för vad dessa män hade gjort, skulle nog översteprästerne ha straffat dem. Men nu fingo de gå sin väg Och glada voro de att få träffa sina kamrater och vänner.

Ända till sin död voro apostlarna trogna sin Frälsare. Och i deras spår ha tusenden, ja miljoner kristna gått. Martyrernas väldiga skara räknar även många unga människor, som varit ståndaktiga in i döden.

Här vill jag berätta om en. Han bodde i Cesarea och hette Cyrillus. Fastän föräldrarna voro hedningar, hade han i unga år lärt sig att känna Jesus som sin frälsare. Och det märktes så väl på honom, ty han var god och from. Fadern, som var en ivrig hedning, var mycket förbittrad på sonen för hans tro på Kristus. På alla upptänkliga sätt plågade han honom. Till slut jagade han honom från hemmet och förbjöd honom att någonsin mera komma tillbaka dit. Intet arv skulle han heller få.

Det dröjde ej länge, förrän Cyrillus greps av soldater, som förde honom inför domaren. Denne sökte att med

stränga hotelser skrämja den unge mannen. Då han emellertid märkte, att han på den vägen ej kunde göra honom till hedning, blev han i stället så vänlig mot honom. Han lovade att försona honom med hans fader, så att han åter skulle få vistas i hemmet och bli arvsberättigad.

Men ynglingen stod fast i sin tro på Kristus. "Jag är ej rädd för att lida och dö för min käre frälsare", sade han. "I stället för min jordiske faders hus väntar mig ett bättre och härligare hem. Jag skall snart få ett himmelskt arv, som övergår mitt jordiska".

Nu band man hans händer och fötter, och snart fördes han ut att dödas av grymma bödlar. Men ännu i dödens ögonblick prisade han Gud och Kristus för frälsningen.

Han var en ståndaktig yngling. Hade han ej så högt älskat sin frälsare, hade han ej kunnat vara frimodig ända in i det sista. Genom att umgås med Jesus i hans ord och i bönen dragas vi så till honom, att vi ej gärna vilja lämna honom.

Sedan må kamrater håna och ge sina stickande och vassa ord, vi stanna lugnt kvar. Vi bli osårbara och kunna genom vår ståndaktighet vinna andra för Kristus. Må han göra oss till modiga och uthålliga kristna!

V. Wikholm.

Brev från Kongo.

Smått och gott från Kingovi skola.

Mina kära unga vänner!

Häromdagen talade jag om för skolbarnen, att jag ämnade skriva till söndagsskolbarnen i Sverige, och undrade, om de ville sända med en hälsning. Det ville de förstås allesammans, och en liten käck pys i första klass vid namn Mbutu sände med följande bibelspråk till eder: "Tala, ikwisa nswalu ye nsendo

ami wena yami mu senda muntu muntu, bonso bwenina mavanga mandi". (Se, jag kommer snart och har med mig min lön för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro).

I år hava vi 83 elever i skolan. Ni förstå nog, att det är ett styvt arbete att hålla reda på dem, ty de äro långt ifrån flitiga. Synnerligt svårt är det

för de nyintagna gossarna att sitta stilla och arbeta i flera timmar. De äro ju vana att få ströva omkring bäst de behaga, utan att någon bryr sig därom. De vänja sig dock så småningom vid skol-disciplinen.

Kan ni tänka, att vi hava både far och son i skolan på samma gång. Fadern går i andra och sonen i första klass. Fadern, vars namn är Kiaku, är en mycket präktig och gudfruktig man. Han har gått i skolan förr, men emedan han var rätt gammal då, tyckte han, att han kunde tillägna sig för litet av undervisningen, varför han nu önskar försöka på nytt. Det torde nog gå bättre för honom denna gång, då han har litet förkunskaper.

En lärarinna bör ej hava några favoriter, utan hon skall om möjligt söka älska alla sina elever lika mycket. Jag rår dock inte för, att jag tycker bäst om de två små näpna flickorna Lubonde och Mabeta, som gå i första klass. Kanske det kommer an på att deras fäder varit mina "skolgossar" förut. Men frånsatt det, äro flickorna så rara, att de lätt vinna ens hjärta. Jag är säker på, att ni allesammans skulle tycka om dem. De äro lyckliga nog att vara födda i kristna hem. Deras fäder äro båda lärare varför flickorna från sin tidigaste barn-dom hava hört om barnvännen Jesus. Fastän små, våga de stå upp och bedja högt till Gud i skolan. Båda veta, huru gamla de äro och det är en stor fröjd för dem, ty här ute är det blott ett ringa fåtal, som vet det. De kristna föräldrarna hålla alltid reda på sina barns ålder. De äro ock angelägna om att barnen skola få lära sig så mycket som möjligt, flickorna lika väl som gossarna.

Två större flickor hava kommit hit för att slippa undan förföljelsen i sina byar. De hava måst utstå hugg och slag av de sina, därför att de ej ville lämna Gud och deltaga i hedniska styggelser. Den ena av dem ville hövdingen gifta bort med en äldre man, som har hustur förut, men då kom flickan hit och

MABETA MED FAR, MOR OCH SYSKON.

sökte skydd. Hit våga ej deras anhöriga gå för att göra dem något illa.

Flertalet av de nyintagna gossarna äro från mörka, hedniska byar och känna ej Herren. Redan från tidigaste år har deras hjärteåker blivit besådd med "ovännens säd". Vår första uppgift blir nu att söka ränsa bort denna säd och i stället utså Guds livgivande ord i deras hjärtan. Kära vänner, hjälpen oss bedja Gud, att alla våra elever måtte bliva Guds sanna barn och efterföljare. Bliva de bara fyllda av Guds kärlek och hans Ande, så kunna de bliva till rik välsignelse hemma i sina byar.

I går inträffade här en ledsam händelse. En främmande gosse, som var här i sjukhuset för att hjälpa sin sjuke fa-

Forts. på sid. 189.

Fågeln och flickan.

"Och hör du, lilla fågel, säg vad du
kvittrar om?"

"Jag sjunger om den sköna tid, som nyss
till jorden kom,

om värme och sol,

om ros och viol

jag kvittrar och sjunger precis som
i fjol!

Och vill än mer du veta, så skall du
lyssna på:

I skogens allra vackraste och ljuvligaste
vrå

där har jag mitt bo,

och där, må du tro,

de sötaste ungar nu växa i ro!

Det bo't i vårtid byggdes, och vännen
min och jag

med dun det gjorde varmt och mjukt en
vacker solskensdag

sen sjöng jag så säll

från morgon till kväll,

och makan var tålig och hoppfull och
snäll.

Men bäst det var, så pep det så lustigt
omkring mor,
och då, kan du begripa, att vår glädje
den blev stor,
men ack, sän't bestyr
var morgon, som gryr
vi ha, och det räcker, tills solljuset flyr!

Ty ungarne de äta mest i varenda stund,
och jag får fara långt och vitt igenom
skog och hund
på jakt efter mat,
får ej vara lat!

Nu hör du och vet, hur en pappa kan
ha't!

Men deras vingar växa, och fjädrar
sticka ut,
och snart på småbarnsvården vår jag
tänker det tar slut,

så jublande glad .
jag sen far åstad
mot höjd, öfver dal med min lyckliga
rad!

Och nu har du fått höra, varför jag
sjunger så,
och fann du vägen till mitt bo, du skulle
mig förstå,

men intet vinge par
du, lilla flicka har,
fast eljes du är ju så innerligt rar!"

På vackra, lyfta vingar far fågeln med
en drill,
och lillan kan ej följa med, hur gärna
än hon vill,

men ibland blommor små
hon har det bra ändå,
när sommarsol skiner på himmelen blå!
Ella.

der, drunknade i dammen nedanför kyrkan. Han hade troligen gått ned för att bada. Ingen hade sett honom, förrän några skolgossar också gingo dit för att bada, då de funno hans döda kropp. Vi företogo långvariga upplivningsförsök med honom, men förgäves, livet hade flytt. Gossen, som var 12—14 år, var Guds barn och gick i dopskolan.

Hans faders sorg öfver sonens hastiga bortgång är mycket stor. Måtte denna prövning driva honom till Gud, så att han får möta sin gosse i himlen.

Mottagen alla de varmaste hälsningar från alla skolbarnen här, lille Bengt, farbror Walder och eder tant

Signe Walder.

(Forts.)

Huru Nils blev en hjälte.

Britta och Maj, "småpyrena", skulle också simma, menade de. Och medan de rådgjorde med mamma om allt vad de skulle göra i sommar, hade de hunnit fram till ön, och båten lade till vid bryggan.

Där stod den snälla tant Maria och viftade med förklädet. Glatt och fryntligt välkomnade hon sina sommargäster.

Herrskapet Runes voro hennes särskilda gunstlingar, ty de voro så enkla och goda. Deras gudsfuktan var uppriktig och sann. Herr Rune brukade ofta vara med på deras möten i det lilla

missionshuset, och som han var en god talare, hade han då alltid något uppbyggligt att säga. Till orgelns toner sjöng då fru Rune med sin ljuva melodiska stämma de gamla kära Ahnfeldtska sångerna.

På detta sätt hade de fått många vänner på ön, och de hälsades av dem med glädje. Redan på vägen upp till Zanders stuga fingo de skaka hand med många av sina vänner.

Då de kommo fram till stugan hälsades de av den blågula flaggan, som till gästernas ära vajade för den lätta

brisen. Zanders vitmålade stuga föredde en vacker anblick, inbäddad som den var bland guldregn och syrener.

I det stora köket stod kaffebordet redan dukat. Här såg ovanligt inbjudande och hemtrevligt ut med hemvävda mattor på golvet, bländvita gardiner för fönsterna och spisen vitlimmad och garnerad med färskt enris.

Kisse låg och spann i sin korg och var ej litet stolt över sina tre små ungar, som från första stunden blevo Majs och Brittias bästa lekkamrater.

Nu skulle herrskapet och alla barnen samt Lina slå sig ner kring det välförsedda kaffebordet. Maria nödgade och trugade sina gäster att taga för sig av det hembakade brödet, medan Zander frågade om allt möjligt som skett, sedan de sist träffades.

Sedan alla druckit kaffe, knäppte Zander sina händer och tackade Gud för de lekamliga gåvorna samt för att deras vänner återkommit till deras ö. Han bad Gud välsigna deras ingång och utgång, och särskilt bad han för de små barnen, att intet ont måtte hända dem under sommaren. —

Nu kom en tid av omväxling och fröjd för barnen. De tyckte sig bo i ett verkligt sagoland. Den snälla farbror Zander hittade på så mycket roligt, och aldrig tröttnade han att förklara för barnen och särskilt för Nils allt vad han frågade om. Han lärde honom göra små näpna barkbåtar och binda nät, att samla musslor — ja, Nils fick löfte att till och med få följa med på fiske, om hans föräldrar tilläto det.

Nils hade en lekkamrat, som hette Roland. Han var ett år äldre än Nils och son till fiskaren Andreasson. Det var en snäll och välartad gosse, och Nils trivdes väl i hans sällskap.

Roland hade en liten eka, som han begagnade, då han tog musslor vid stränderna. Nils hade fått löfte att följa med honom, då det var vackert väder och ej blåste på sjön.

Gossarna badade varje dag. De

hoppade och simmade, så att det var en fröjd att se. Herr Rune uppmuntrade dem genom att utfästa pris för simning. Roland blev alltid pristagare, vilket blott eggade Nils till mera uthållighet.

En dag — det var själva midsommaraftonen — tog Nils verkligen sitt första pris, och han var ej litet lycklig över sin blanka enkrona.

Så gingo några veckor i ostörd ro. Vädret var härligt, och familjen Rune njöt i fulla drag. Det var högtidligt och stämningsfullt att i solnedgången sitta på klippan och se solen försvinna i havet likt en stor, gyllene kula. Det stämde till andakt.

Med knäppta händer sutto de tre barnen med far och mor och betraktade det storslagna skådespelet. Herr Rune brukade då läsa något Guds ord, och fru Rune sjöng så mjukt och innerligt några av de sånger hon hade kärast.

Säkerligen skola dessa stunder bliva minnen för livet för de unga.

* * *

Det var lördagsafton. Fru Rune hade haft en arbetsam dag, ty det skulle komma gäster dagen därpå. Allt var nu i ordning, men fru Rune var ej nöjd med vädret. Det började blåsa våldsamt och sjön gick hög. Ett kallt duggregn började också falla.

Herr Rune satt på verandan och läste tidningar.

"Hör du, jag tror jag måste gå ut och se efter, om båten ligger säkert fast i stormen", sade herr Rune, i det han steg upp och tog sin mössa.

"De okynniga pojkarerna nere i viken måtte ha lekt med båten, ty i går låg den inte på sin rätta plats. De kunde dock ej ha mycket nöje av den turen, ty årorna har jag här hemma."

"Det var ledsamt, att du måste gå ut i detta väder", sade fru Rune. "Det är väl nödvändigt att se till båten, kan jag tro, men snälla du, ge dig inte ut på sjön i detta väder."

(Forts.)

Furtans söndagsskola.

Här komma vi en liten grupp söndagsskolbarn och lärare och hälsa på hos alla som läsa vår kära tidning Barnavännen.

Till alla söndagsskolor som förut hälsat på oss, säga vi ett varmt "tack för besöket!" Det är kärt att vi på detta sätt få se varandra. Varje söndag få vi mötas inför Herrens ansikte, läsa samma texter och sjunga samma sånger. Vi sjunga mycket här i våra trakter och det gör ni väl överallt?

"Vår framtidsdag är ljus och lång". Sjunga vi, så att det rungat i stugorna, ty vi samlas i våra hem om söndagarna.

Och våra hem — de ligga i en socken i Värmland, öster om Arvika, som heter Brunskog, där finnes en by, som heter Furtan, och därifrån är denna lilla grupp. Där i mitten står en gammal farbror, som varit söndagsskollärare i över 50 år. Våra nuvarande lärare gingo som barn i hans söndagsskola.

Ja, må Gud bevara oss alla från det onda i världen, så att vi alla må få mötas i det saliga hemmet hos vår Gud.

Hjärtliga hälsningar till redaktionen av Barnavännen och till alla barn och lärare i vårt kära fosterland ifrån *Söndagsskolbarnen och lärarne i Furtan.*

Bibelläsning.

veckan 13—19 juni 1921.

- M. 13. Ps. 8: 1—10. *Skaparens lov.*
 T. 14. v. 1. Allt i naturen kan lova Gud.
 O. 15. v. 3. Även barnen kunna lova Gud med makt.
 T. 16. vv. 4, 5. Människan är ringa,

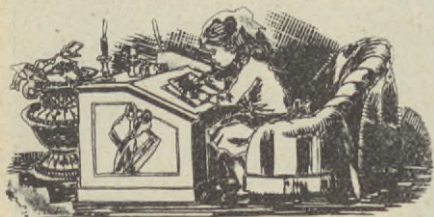
om man jämför henne med himlakropparna.

- F. 17. v. 6. Men Gud har satt henne högt, över allt annat.
 L. 18. v. 7—10. Till ära för Gud skall hon vara herre.
 S. 19. *Minnesvers:* Ps. 104: 24.

Se dig omkring i sommarens tid, ty runt omkring dig äro härliga Guds verk!

Brevväxling med de små.

(Forts.)

N:o 15. **Charad.**
Mitt första *Lapp*, mitt andra *land*, mitt hela *Lappland*.
Uppgiften rätt löst av 158 barn.

N:o 16. **Gåta.**
Krona.
Uppgiften rätt löst av 143 barn.

N:o 17. **Litet huvudbry.**
Baden
Jesso
Öster
Rouen.
Norge
Seine
Onega
Nils—Björnson.
Uppgiften rätt löst av 165 barn.

N:o 18. **Bibelfråga.**
Patriarken *Jakob* och profeten *Elia*.
Uppgiften rätt löst av 70 barn.

N:o 19. **Biblisk uppgift.**
Ebreerbrevets elfte kapitel.
Uppgiften rätt löst av 143 barn.

N:o 20. **Diamant-bokstavsgåta.**

Uppgiften rätt löst av 13 barn.

N:o 21. **Biblisk uppgift.**
A. *Jesus* utförde undret i *Kana* tre dagar efter *Johannes* vittnesbörd.
B. För att föra lärjungarna till tro på honom såsom *Messias*.
Uppgiften rätt löst av 124 barn.

Bokstavskvadrat.

L	O	N	A
O	D	E	R
N	E	R	O
A	R	O	N

Uppgiften rätt löst av 147 barn.

N:o 23. **Biblisk uppgift.**
Apostl.-g. 10 kap., 5, 6 v. Simon Petrus, som gästar hos garvaren *Simon*.
Uppgiften rätt löst av 100 barn.

N:o 24. **Kanton—Anton.**
Uppgiften rätt löst av 166 barn.

N:o 25. **Talet 1,428.**
Uppgiften rätt löst av 147 barn.

N:o 26. **Porten.**
Uppgiften rätt löst av 59 barn.

N:o 27. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.
Troldtinderne.
4. 7. 8. 9. *Lind*.
8. 3. 2. 11. *Norr*.
6. 7. 3. *Tio*, 6. 11. 13. *Tre*, 8. 7. 3. *Nio*.
Uppgiften rätt löst av 132 barn.

N:o 28. **Turin—Uri.**
Uppgiften rätt löst av 119 barn.

N:o 29. **Charad.**
Mitt första *Kol*, mitt andra *mård*, mitt tredje *en*, mitt hela *Kolmården*.
Uppgiften rätt löst av 154 barn.

N:o 30. **Längd 60 mtr, bredd 48 mtr.**
Uppgiften rätt löst av 101 barn.